

Літавиця стоїть на воді...

Василь Герасим'юк

Літавиця стоїть на воді.
Там, де стала, там — плесо,
щоби кола пішли золоті,
де лице її щезло.

Йдуть на берег з води —

по лісах

і по хмарах — верхами.
Вже загтрали у зір на губах
згубних духів перстами.

Діво, кола ідуть золоті —
не знайду собі місця.
Знаєш тільки ти на воді
місце те,

де вода боїться.

Діво, пустка між нами німа,
лиш на зіроньці грає.
Якщо в світі й нікого нема,
погляд є.

Протинає

лиш тебе (всю? розплетену? ні!),
протинаючи, гине.
Темний нелюд на цій бистрині,
я втомився, княгине.

Як тебе називає потік?
Олениця? Білотка?
Він підняв тебе, як чоловік,
челядино солодка.

Він не знав:

ти — на інший мотив.

Ти не з хащі й не з хати.
Вія не знає. І знать не хотів,
і не буде він знати.

Лиш цілує одіння твоє
в шумовинні, в промінні...
то габою до скелі приб'є
й заригає в камінні.

Ти жива?

Пригадай.

Не тремти.

Бог не скаже ніколи,
чи від тебе,

а чи з висоти

наближаються кола.